

Bir Annenin Gözyaşları

– SORGUNLU · 16 Ocak 2024

BİR ANNENİN GÖZYAŞLARI Sanırım onüç , ondört yaşlarındaydım. Sorgun ilçesi Ayrıdam köyü yakınlarında rahmetli babam Dursun amcadan büyük bir tarla almıştı.Tarla Sorgun merkeze yakındı ama Ayrıdam köyü sınırları içinde kalıyordu.İlçe merkezine ise 5 kilometre kadar mesafede bulunuyordu. Köy ise tarladan epeyce içerdedi. Tarlanın altından ağıröz deresi geçiyor onunda mesafesi tarlaya uzaklık olarak yaklaşık 250--300 metreyi buluyordu. Yazın güneşin altında sığınabilecek tek gölgelik yer su kenarı olduğu için yeşillik ve ağaçlık tek yer orasıydı.Orayada gitmeme babam izin vermiyordu. Zaten mizacı oldukça sert bir adamdı.Babamın bakışlarından bile korkardık. Tarlaya besi damı yapacağım diye bir kaç kamyon taş döktürmüş , tarladan su çıkaracağım diyede hayatımda ilk kez gördüğüm acayip bir kamyon getirmişti. Meğer sondaj kamyonuymuş.Her ne kadar öğle vakti ile beraber güne güneş damgasını vuracak olsada, sabahları Yozgatın ayazı oldukça merhametsiz bir şekilde kendini hissettirirdi. İnce giyersin soğuk, kalın giyersin sıcak insanı perişan ederdi.Bide buna yalnızlık eklenince bozkırın çilesi çekilecek çile değildi.Çaresizlik bu olsa gerek gık bile diyemezsin. Baba benim ne işim var arazide diyemezsin. Benimde arkadaşlarım var geziyorlar, eğleniyorlar , top oynuyorlar diyemezsin. İşte öyle bir çaresizlik.Allahtan bazan tarlada tek başına değildim. Kardeşimde ara sıra benle beraber gelir yalnızlığı benle bölerdi. Benden dört yaş küçük olsada bana can şenliği eder vakit geçirmemde yardımcı olurdu. Yazık oda istediğinden değil, naçardan gelmek zorunda kalırdı.Koskoca tarlada vakit geçirecek hiç bir şey bulamayınca hemen ana yolun kenarında bulunan şevin yanına gelir bu taraftan gelen arabalar senin bu yönden gelenlerde benim diye araba sayar vakit geçirirdik.Bazan karınca yuvalarına ekmek atar nasıl götürdüklerine bakardık.Ah be baba bize neler yaşattın sen. Devletin onca imkanlarını bırakıp memleket sevdasına işindenmi ayrıldın. Hayallerinin peşinden koşup bir sürü borcamı girmedin. Ömrümüzden ömürümü götürmedin. Ne diyim. Annem zavallı neler çekti. Namazlarında ne dualar etti kadıncağız. Kaç kere üzüldü. Kaç kere mahvoldu. Bir Allah bir biz biliriz.Geçmiş zaman aylardan büyük ihtimalle havadaki sıcaklığı düşününce ağustos olabilir diye düşünüyorum. Olayın gününü ise zaten hatırlamam mümkün değil.Sondaj kamyonu tarlanın ortasına bir şeyler açıyordu. Baba bu ne dedim. Burdan su çıkaracağız inşallah dedi. Varilde sular vardı toprağı yumuşatıyorlardı.Isınan metalin soğuması ve sanırım dirençli olması içindi. Araç habire çalışıyordu.Öğle arası mola verildi. Kamyonun gölgesinde , hemen yan tarafta bir sofra bezi serildi. Ekmekler çıkarıldı, kavun,peynir,zeytin, soğan, maydonoz, maruldan oluşan bir sofra serildi. Ayranlar ılık olmuştu. Sularda sabah annem şişelerin içine buz koymasına rağmen soğukluğunu yitirmişti. Yinede acıkmıştık. Karnımızı doyurduk. Sofrayı topladım. Babamla sondajcı adam birer sigara yaktılar. Birazdan gene başlarınız işimize koyuluruz diyorlardı. Suyun çıkacağından o kadar emindiler ki...Bu arada vakit öğleyi geçmişti. Kardeşimle nerden bulduysak birer sopa bulduk.Tarla sınırlarında bulunan dikenlere savaş açmıştık. Zaman geçirmeye çalışıyorduk. Sonra usandık. Sıcak resmen beynimize işliyordu. Yorulduk geldik ılık sudan biraz daha içtik. Kandırıyordu ki. Tekrar tekrar susuyorduk. Bir ara ilerde bulunan Hüseyin abigilden gidip soğuk bir su istesemmi acaba diye düşündüm ama kapılarında köpekleri vardı. Korkuyordum.Tekrar tarlanın ortasına gelmiştim. Sırtım

ana yola dönükken sert bir fren sesi duyduk. Sorgun istikametine giden bir tır dorsesi ile bir minübüse çarpmış ve o çarpmanın şiddeti ile Sivaslı gurbetçi bir ailenin olduğu minübüs bizim tarlaya doğru yolun kenarındaki eğimi geçip hızla araziye çarpmıştı. Ben sadece sesi duydum olayı tam göremedim. Yaklaşık yetmiş seksen metreden olay yerine koşmaya başladık.Rahmetli babam en önde , sondajcı amca ben ve kardeşim. Başkada kimse yokki. Tırcı olay yerinde hiç durmadı bile. Bulgar tırımıydı İran tırımıydı Türk tırımıydı göremedik bile.Sıcakta zaten bitmişiz, güneş tepemize tüm sıcağıyla binmiş ve yazının yüzünde kocaman bir çaresizlik.Çarpmanın etkisiyle şoka giren gurbetçi ailenin babası araziye Allahım diyerek koşuyordu. Üç tane erkek çocuk ise farklı yaşlarda ağlıyordu ve durumları iyiydi. Ufak tefek sıyrıkları vardı.Minübüsün diğer tarafına düşen yaklaşık 15-16 yaşlarında bir genç kız ise bunlar kadar şanslı değildi.Kırmızı benekli elbisesi olan anne kuzum diye bağıyor babama abi yardım et diyordu.Babam ise kızın başını ellerine aldı dizlerine koydu .Ne yapacağını bile bilmiyordu. Burun deliklerindenmusluktan boşalır gibi kan fışkırıyordu. Sondajcı amca hiç bir şey yapamadı. Olduğu yerde donup kalmıştı. Ben ve kardeşimde sadece seyrededik. Rahmetlinin upuzun simsiyah saçları vardı. Allah rahmet etsin yere yaşamış. Bir annenin arazide feryadını, bir babanın çaresizliğini ve yardım edenlerin hiç bir şey yapamayıp çaresiz kalışını orada yaşadım....Sondaj mondaj yarıda kalmıştı. Telefon yok, kamera yok doğru düzgün hastane bile yok. Yavaş yavaş yoldan geçenler kaza yerinde toplanmaya başladı.Babamın üstü başı her yeri kan olmuştu. Akşam eve gittik annem bu ne hal oldu ya diye panikle sordu.Babam hiç bir şey diyemedi. Ben anlattım anneme. Anne tarlanın önünde ana yolda kaza oldu. İzni bitip geri Hollandaya dönen bir Sivaslı aile kaza yaptı, kazada kızları öldü dedim. Oda çok üzüldü.Babamda yardım etmeye çalıştı ama her yere kan fışkırdı kurtaramadık...Şimdi ne zaman oradan geçsem o gün ve o kaza hep aklıma gelir. Bir annenin kuzum deyişi aklıma gelir. Çaresizlik aklıma gelir.Bir annenin yavrusundan evinin çiçeğinden feryat figan ayrılışı aklıma gelir.Rabbim kimseyi ailesiyle hele hele evladiyla sınamasın İnşallah Amin.GEÇMİŞİMDEN BİR KESİTAdem ÖZEL (SORGUNLU)